

LLIGATS A LA TERRA QUE PATEIX

Si la carta als Romans és un llibre fonamental del Nou Testament, el capítol vuitè és un dels més rellevants de tota la carta. D'aquest capítol en llegim un fragment (8,18-23) a la segona lectura d'aquest diumenge. És el conegut passatge on s'exposa que la creació clama per la seva total i plena alliberació.

En passatges anteriors, Pau ha proclamat: "Ara que ja sou justos per la sang de Crist" (Rm 5,9); "Vius per a Déu en Jesucrist" (6,11); "L'Esperit us dona la vida gràcies a la justícia salvadora" (8,10). Tots aquests textos deixen entendre que el fet de la salvació és un fet actual, present, aconseguit i definitiu. A què ve, doncs, aquest clam de la creació, que dona la impressió d'un retrocés i fa veure que la salvació és una realitat, que encara no s'ha donat plenament?

Si llegim atentament tot el capítol vuitè, veurem que entre el verset 17 i el 18 (el primer de la lectura litúrgica) es produeix una fissura que amaga una pregunta pensada, però no escrita. Els versets 15-17 han estat parlant de ser fills de Déu, doncs bé, com és que essent fills de Déu encara patim? És a partir d'aquesta suposada pregunta, que cal llegir els versets, que componen la lectura litúrgica.

La filiació divina no separa l'ésser humà de la seva connexió amb la natura, la creació, el món, el cosmos. Al començament de la carta Pau exposa una visió positiva de la creació. "D'ençà que el món va ser creat el poder etern de Déu i la seva divinitat, que són invisibles, s'han fet visibles a la intel·ligència a través de les coses creades". La creació és revelació de Déu i aquesta visió positiva enllaça amb el text de Gènesi: "Déu veié que tot el que havia fet era molt bo"(Gn1,31). Però no cal anar gaire lluny en el Gènesi per trobar el text que diu: "la terra serà maleïda per culpa teva... Et produirà cards i espines" (Gn 3,17s). El lligam de

l'ésser humà amb la terra i amb la creació el fa participar de la seva maledicció, la qual cosa li provoca dolor i sofriment. Fixem-nos que Pau té al cap una interacció d'anada i vinguda. La terra ha rebut la maledicció a causa del pecat humà, però també rebrà l'alliberació gràcies a la salvació adreçada en primer lloc als éssers humans. La salvació de Jesucrist, que abasta l'uivers i el cosmos capgira la maledicció de la terra del relat del paradís.

La persona humana és la primera en rebre el benefici de la salvació. Per reblar aquest pensament, Pau es val de la imatge de les primícies. Aquestes són els primers fruits de la collita, els millors i més esperats. Després vindrà tota la resta. Els qui tenim l'Esperit tenim les primícies, per dir-ho d'alguna manera, rebem els primers efectes de la salvació; després se'n beneficiarà la totalitat de la creació.

El dolor de la creació és comparat amb el dolor de la partera, no amb el plor de la ploramorts. La partera pateix, però espera. És llàstima que la lectura litúrgica hagi omès el verset 24: "Hem estat salvats, però només en esperança". La frase resumeix molt bé el que Pau vol dir. La salvació és un fet. Hem estat salvats. Però aquest fet no ha aconseguit el seu desplegament total, ha començat, es va fent i arribarà un dia que s'haurà aconseguit totalment. Mentrestant toca viure la tensió entre el convenciment de la realitat de la salvació i l'esperança del seu acompliment total i definitiu.

Diumenge 15é durant l'any
10 de Juliol de 2011